

RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

Monastic Journal

SPRING 2022

Vol. 35

No. 1

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

As we write to you, Great Lent has started. The Triodion Season for Orthodox Christians is a very special time; it is meant to be very different from the rest of the year!

St. Theodore the Studite has some beautiful teachings for this period; about how significant Lent is in the life of the communities, lay and monastic. In areas where communities are large, the lenten spirit is much more noticeable than in small packets of Orthodox Christians. He reminds everyone that we are soldiers in the army of the King of peace! As soldiers are encouraged and reminded of other heroes as they enter the battlefield, so we need to be encouraged and encourage each other for the spiritual battle.

Fasting is to turn away from the material aspect of our lives; therefore, the body becomes weaker and more frail; by contrast, the soul becomes younger, and day by day becomes more luminous with the beauty from within. Such a soul God loves, as He said, I will come with my Father and will make Our dwelling in you.

One key aspect in the effort to beautify our souls is seeking council. Ask for advice. No one can be his own teacher. The Book of Proverbs, a text read during Lent, tells us that he who is his own teacher is a fool.

Vigilance is needed on the spiritual battlefield: that is paying attention to our thoughts and actions. Thoughts come and go; Do not harbor hateful, resentful, angry thoughts and feelings against anyone. By entertaining such, they become part of us and will act thus. Whatever we do to our fellow man we do it unto God! We heard this on Sunday of the Last Judgement.

Let us be vigilant, what kind of thoughts and feelings we entertain in our minds and hearts; forgive and we will be forgiven, thus peace can be established. Being in communion with God and each other is being in Paradise, our reason for being, our final destination.

May this Great and Holy Season be a time for reconciliation, healing, and commitment to strengthen our love for one another by our active participation in the Liturgical life of the Church, our sweet home, the only place on earth where we are indeed home!

We were created to live in communion and not isolated. Therefore, we want you to know that we are united with you in our daily prayers, asking God for inner peace and harmony so we can celebrate with joy the Feast of Feasts, the Lord's Resurrection, our resurrection.

With blessings and prayers,
Mother Gabriella

TABLE OF CONTENTS

Greetings from Mother GABRIELLA	3
Come To Me All You Who Are Weary <i>by Fr John Konkle</i>	4
Fr. Roman's memorial announcement	9
The Fast in the life of Christians <i>Fr Roman Braga</i>	10
Holy Week/Pascha/Bright Week Schedule	19
Mozaic Project	20

TABLA DE MATERII

Veniți la Mine toți cei osteniți <i>de Pr. John Konkle</i>	12
Postul în viața creștinilor <i>de Pr. Roman Braga</i>	18
Parastas pentru Părintele Roman - anunț	9
Programul slujbelor pentru Paști	19

Come To Me All You Who Are Weary

Come to me, all you who are weary and are weighed down, and I will give you rest.

Take my yoke upon you and learn from me,
For I am gentle and lowly in heart, and you will find rest for your souls.

For my yoke is easy and my burden is light.
(Mt 11:28-30)

During Great Lent we intensify our efforts to come to the one who calls us. It is a time for us to “cast all our cares on Christ for he cares for us” (1 Pt 5:7), and to “lay aside every earthly care as we receive the king of all” (Divine Liturgy). Sometimes, however, it feels as if our increased efforts are the very things that weigh us down instead of lightening our load, indicating that we have subtly let our spiritual effort succumb to self-reliance. Jesus’ words quoted above redirect us to a life-giving Christ-reliance as we continue on our path to Great and Holy Pascha.

Come to me:

Christ *invites* us to come to him. This is always his approach. He calls his disciples with the simple words “follow me” (Mt 4:18-22; 9:9; Mk 1:16-20; 2:14; Lk 5:27; Jn 21:19-22). He describes himself as the shepherd who calls his sheep, who in turn recognize his voice and follow him (Jn 10:2-4). He invites us to the wedding feast (Mt 22:1-14; Lk 14:16-24; Rev 19:6-9). Most poignantly, he speaks to all of us when he instructs the lukewarm Laodiceans: “Behold, I stand at the door and knock. If anyone hears My voice and opens the door, I will come in to him and dine with him, and he with me” (Rev. 3:20).

The first and most important aspect of Christ’s invitation is that he initiates, not us. He is shining down his grace upon us, the righteous and the unrighteous. We do not need to direct our efforts toward getting his attention; he is already attentive to us. We only need to respond to his voice: to come, to follow, to open. Rejection of his invitation, as much by negligence as by blatant rebellion, is what engenders the wearied isolation of self-reliance in place of the refreshing communion of divine dependence. Many who were invited to the marriage feast offered excuses for why they would not come, devoting themselves to a life of transitory toil (Lk 14:18-20). So too, “The Pharisees and lawyers *rejected the will of God for themselves*, not having been baptized by him” (Lk 7:30; emphasis added). When we resist God’s call by not responding, we are rejecting his will for us, rejecting the grace he longs to pour into our hearts.

As the good Shepherd searches for his lost sheep, Christ invites us with the words, “Adam, where are you?” (Gen 3:9). Our response to this question ought not be complicated with qualifications, explanations and excuses, but simple. When God called Abraham, he replied, “Here I am” (Gen 22:1,11). When God spoke to Jacob in a dream, he replied, “Here I am” (Gen 31:11; 46:2). When God called to Moses from the burning bush, he replied, “Here I am” (Ex 3:4). When the Lord called the young Samuel, he replied, “Here I am” (1 Sam 3:4-16). When Isaiah heard the voice of the Lord asking ‘Whom shall I send?’, he replied, “Here I am” (Is 6:8). When the Lord spoke to Ananias in a vision, he replied, “Here I am” (Acts 9:10). The simple response we need to our Lord’s invitation is, “Here I am.” There is no purer way to offer ourselves than this. Take me as I am, here and now.

All you who are weary and weighed down:

While Jesus’ invitation is always going out to everyone, we are often better able to hear it, and to respond to it, in times of need, or rather, in those precious moments when we are *aware* of our need. We always need him, but we are not always aware of that need. A weary and heavy soul is often the divine tool to awaken our awareness of our need for him. Rather than being a hindrance to accomplishing more things on our to-do list, weariness and heaviness is the divine reminder, the invitation itself, to return to the sheepfold from which we have wandered, to return to the good Shepherd who is calling us through our heightened awareness of our need.

The word for weary, *kopiaio*, means to labor or to toil, but it frequently carries the sense of *growing* weary. When Jesus comes to Jacob’s well in Samaria, we’re told he was *weary* from his journey (Jn 4:6). When he asks Peter to go out into the deep waters to cast his nets, Peter—expressing the weariness of a night of fruitless labors—replies, “Master, *we toiled all night* and caught nothing” (Lk 5:5). Contrast this with the lilies of the field that grow *without toiling*, that is, without becoming weary (Mt 6:28-29; Lk 12:27), suggesting in context that it is the cares and anxieties of life that weary us.

Similarly, to be burdened, *phortizo*, is to be loaded or weighed down. The only other place it is used in the New Testament is when Jesus laments the lawyers who “*load* people with burdens hard to bear, and you yourselves do not touch the burdens with one of your fingers” (Luke 11:46). The noun form, *photion*, is used for the freight or cargo that would be loaded onto a ship (Acts 27:10), and used metaphorically of the weight of expectations and demands we can place on others (as well as on ourselves), as in Jesus’ lament of the lawyers who won’t touch the burdens they place on others.

Our sins are a weight too heavy to carry alone (Gal 6:1-5). The hymns of the *Triodion* sung during Great Lent are filled with allusions to our misdirected and weary-producing toil as well as the paralyzing weight of sin. These physical and psychological symptoms of wayward living are precisely the reminders, the invitations, to return to the life-giving source of inner stillness and enduring strength. The first thing we should think about when we are feeling weary and weighed down is that Christ is inviting us: Come to me just as you are; don't try to remove your heavy load on your own.

I will give you rest:

When we are weary and weighed down we want rest, and this is exactly what Jesus promises us in return for coming to him. The word used for rest, *anapauo*, means 'to cause to cease or stop, to halt', and thus 'to cause to rest'. Jesus is stopping the movements, both inner and outer, that are responsible for our weariness and thus bringing about a state of rest in us. The very act of coming to him with the simple words, "Here I am" or "Thank you, Lord, for reminding me of you; help me," initiates the relief from our weary and burdened disposition. The acknowledgement that we want his help prompts the release of the toil and burden of trying to fix ourselves.

When the disciples were overwhelmed by the people coming to see Jesus, he said to them, "Come aside by yourselves to a deserted place and rest a while. For there were many coming and going, and they did not even have time to eat" (Mark 6:31). Like a good shepherd, he takes care of all our needs, makes us lie down in green pastures, leads us beside still waters, and restores our soul (Ps 22/23:1-3). The seeds of that rest enter our lives immediately upon responding to our Lord's invitation because we are turning from the temporal to the eternal, from the transitory to the enduring, from the past and the future to the present, from the physical and the psychological to the spiritual.

Take my yoke upon you and learn from me:

While responding to Christ's invitation *initiates* the relief and healing of our troubled souls, the seeds sown in our heart only sprout and grow as we enter into the process of *learning from him*. Our temptation is to learn from everyone except him. Our world is full of messianic voices offering us instruction on how to cure the ailments that afflict us. Jesus himself warned that many would come masquerading as the Christ and directing us to pseudo-kingdoms (Mt 24:4-5, 23-26; Lk 17:23). Receiving the rest that can only come from him requires that we learn from him, that we let him become our teacher. "You are not to be called teachers for you have only one teacher, the Christ" (Mt 23:10). "The Comforter, the Holy Spirit, whom the Father will send in my name, he will teach you all things, and remind you of everything I told you" (Jn 14:26).

So we ask Christ to be our teacher, even as the disciples asked him to teach them to pray (Lk 11:1), and as the Psalmist repeatedly enjoins, "Lord, teach me your precepts" (Ps 118/119:12). Responding to Christ's invitation involves coming to him as a student desiring to be taught by him.

And how does Jesus teach us? Not so much with didactic and abstract instruction as with disciplined training. We are not being prepared to pass an exam, but to live life. We are being taught the skill of living and not merely a body of content. It is for this reason that his first instruction is, "take my yoke upon you." A yoke is a wooden board placed over the neck of one or two animals to pull a plow for the tilling of fields or to turn a millstone for the grinding of grain. The yoke constrains and directs the animal's efforts toward a certain goal, and hinders movement that is antithetical to that goal. Of course, an animal can struggle against it—wearing itself out by lack of co-operation. In time, however, it will be trained by the yoke and experience the freedom of co-operation.

When we come to Christ to be taught, he will constrain us in various ways in order to direct our efforts toward the human end of love—love of God and love of neighbor—for that is what we were created for. Learning the skill of love will be a *practical* matter; we will be directed and guided to *act* in co-operation with Christ. As a hieromonk once told me, "love" is a verb. We love by doing, by acting, by practicing what Christ our teacher gives us to do. In time, we come to experience each and every circumstance in life to be Christ's schoolroom, his uniquely designed lesson plan for us at that moment.

Among the many lessons he has for us, a foundational one is: "Be still, and the Lord will fight for you" (Ex 14:14). He is teaching us inner stillness so that we can let him fight the battles that are wearing us out; to be calm on the inside even when chaos reigns on the outside; to not let the exterior storms become interior storms. We won't learn this type of rest by being insulated from the trials of this world, but by experientially learning that the peace and joy that Christ gives can neither come from nor be taken away by anything the world throws at us. He gives us rest by *teaching* us how to rest by *yoking* us to himself.

I am gentle and humble in heart:

Most of us want rest from our wearbut we don't want a yoke that limits our "freedoms." We want refreshing stillness on the cheap. We fear being controlled by another. Jesus reminds us that he is not a narcissistic task-master who abuses us for his own ends; rather, he is gentle and humble in heart,

that is, at his very core. Gentleness and humility characterize who he is. His “yoked-teaching” is not to “lord it over us,” as the world’s expressions of power-governed relationships would have us fear, but is instead to serve us and to offer his life for us (Mt 20:26-28; Mk 10:42-45; Lk 22:25-27; Phil 2:5-11).

We need not be afraid of learning from him, of taking on his yoke, because his perfect love casts out all our fears (1 Jn 4:18)—a love that is grounded in gentleness and humility, in self-sacrifice and co-suffering. This is not simply his *way* of teaching us, but it also is *what* he teaches us. He is making us like him, gentle and humble; he is conforming us to his likeness; he is helping us release the worldly forms of power and value in order to become gentle and humble vessels of fearless love.

My yoke is easy and my burden is light:

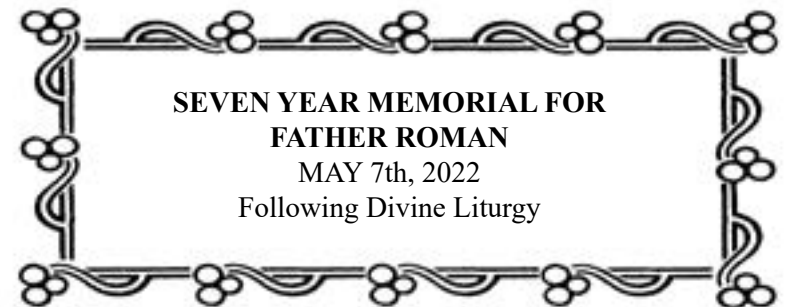
When our Lord’s gentleness and humility take root in us, we come to experience that his yoke is indeed easy and that his burden is indeed light. Learning, being trained by our Teacher, is a daily process. In the *Blessings for the Departed* we sing, “You that painfully walked the narrow road; all who during life *took up the cross as a yoke* and in faith followed me, come, receive heavenly crowns and those things prepared for you.” Christ’s easy and light yoke is nothing less than, and nothing more than, our cross that we pick up *daily* to follow him (Lk 9:23). And where does he lead us? To Golgotha, to be crucified *with him* on Great and Holy Friday, to be buried *with him* on Great and Holy Saturday, and to rise *with him* on Great and Holy Pascha. We are co-sufferers with Christ being yoked with him so that we might be healed, raised and glorified with him. Our life is no longer the weary burden of self-reliance but the refreshing rest of Christ-reliance.

We have not yet arrived at this state of divine rest, but we are en route; this is our lenten journey. As we keep coming to him—keep responding to his call with “Here I am”—we increasingly taste and see that the Lord is indeed good, and that the crosses of our life are his loving hands shaping and forming us by our responsive co-operation with him. In time, we will notice something strange happening to us. We see it expressed in Peter’s response to Jesus’ request to go out into the deep waters: “Master we toiled all night and caught nothing. *But at your word I will let down the nets*” (Lk 5:5; emphasis added). By responding to our Lord’s invitation, Peter experiences the strength to respond, to keep going, to obey—not a strength that arises from himself, *but at your word*, a word that is planted in his heart and that empowers him to act, to row into the deep waters and to cast forth his nets, and there—in his exhausted state—to experience not only a miraculous catch of fish, but to encounter Jesus as the Christ, the living God, who gives rest to his weary soul.

A monastic once told me that we often find ourselves tired and worn out from the day’s demands and responsibilities, ready to collapse in exhaustion, and—at just that moment when we have nothing else left to give—someone will come along needing our assistance. And, to our own surprise, a gentle and humble offering will arise in us—a listening ear or a kind word when we thought we were running on empty. Instead of saying, “No, I don’t have time for you,” we will notice that we are almost effortlessly able to be present to another without even noticing ourselves, our exhaustion, our heaviness. It is at this moment, the monastic told me, that we truly experience God acting in us, that we can do all things through Christ who strengthens us (Phil 4:13), that it is not our will but his will that is being done (Mk 14:36; Lk 22:42), that our deeds are being produced by him (Jn 3:21).

Come to me, all you who are weary and weighed down, and I will give you rest.

Fr. John Konkle

SPRING WORKDAY

JUNE 4, 2022

10:00 AM TO 4:00 PM

Bring own garden tools and gloves

The Fast in the Life of Christians

Man cannot live without food and water. Therefore, when God created man, it allowed him to eat of all the good things in paradise, so he can maintain a healthy body and a clear mind. In a broader sense, paradise is the entire land, and God allowed us to use, without being insatiable, as much as we need. But because in our life the mind must be the guide, not the body, and because of his nature man is subject to laziness and passions of the body, God has set, from the beginning, a rule for the body, a discipline: He stopped Adam to eat from the tree of knowledge that was in the center of Eden. Therefore, the fast originates in paradise. It is an order from God that from time-to-time man should abstain from certain foods and drinks, to crush his bodily passions, so that he can do his prayer easier, and to receive the spirit of God. Otherwise, in our well-fed body the passions begin to boil over, the mind becomes darkened and man can no longer see God.

The order of fasting derives from Scriptures

Therefore, according to the Holy Scriptures, the Fathers of the Orthodox Church, established fasting days, when man prays more, cleans his soul of passions, receives communion and gives alms. Christians can fast anytime they want; in other words, they can abstain from meat, eggs and dairy, wine and oil. When they wish to take communion, they must fast at least three days before; when their heart is heavy, and they want to dedicate to God a day of prayer, they can do that according to the model of the Holy Scriptures.

The Church, however, has holy rules and has established common fasting periods, mandatory for everybody: fasts that last one day, such as Wednesdays and Fridays, over the entire year. On Wednesday, the High Priests gathered to betray Christ, and on Friday, Christ was crucified. According to tradition, it was also on Friday that Adam was chased from Paradise because he ate from the forbidden tree. The day of the Holy Cross on September 14, The Feast of the Beheading of St. John the Forerunner on August 29, are light fasting days, when it was permitted to consume foods with oil and can have a little wine. The eve of Theophany and Holy Friday are days of strict fast. Wednesdays and Fridays should be followed in the calendar because at times, due to important feast days they are fast free days. But the most important fasting periods of the year are four, and they are not changeable: Great Lent, the Fast of the Holy Apostles, Dormition of the Mother of God fast and the Nativity fast.

We are now at the door of Great Lent. These days have been established for the cleaning of passions because a body well fed is lazy and inclined for debauchery. But there are among us elderly, children, sick people and people who perform hard physical work. By their life condition, their bodies are weak and overworked. The Church has always let these people decide for them-

selves, because God never asks more than we can endure. If we are travelling, the Scripture prescribe that when you enter someone's home we must eat what is offered to us and to give thanks to God, for the love of strangers is greater than the fast. But for those who are home, in good health and with a stable life, the Church demands that they fast. How? With joy, as the Scripture says, not sad, but washing their faces and not showing they are fasting. As we hide our passions from the eyes of others, so we should repent, only God to know about it. Fasting is possible for the fasting foods are wholesome and tasty.

The true fast is done also by good deeds

And, if some cannot refrain from consuming non-fasting food, at least they should fast during the First week of Great Lent and during the Passions week, replacing their helplessness by a surplus of good deeds, because the fast is primarily spiritual. It makes no sense to simply torment your body and to continue to sin. God speaks through the Prophet Isaiah: *"Is it a fast that I have chosen, a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, and to spread out sackcloth and ashes? Would you call this a fast, and an acceptable day to the Lord? Is it not the fast that I have chosen: to loose the bonds of wickedness, to undo the heavy burdens, to let the oppress go free, and that you break every yoke? Is it not to share your bread with the hungry and that you bring to your house the poor who are cast out, when you see the naked, that you cover him...?"* (Is 58-5-7). And St John the Golden Mouth says: *"You fast? Show it to me through your deeds. How? If you see a poor man, have mercy on him, an enemy, make peace with him, a friend surrounded by glory, do not envy him, you see a beautiful woman, turn your head away. Not only your mouth and your stomach to fast, but also your eyes, your ears, your legs and all the members of your body."* It is true that even the devil can refrain from food and drink, but he cannot stop from evil deeds.

The fast is not only a struggle, but a prescription for extending your life. The Romanian peasant who is tired of his hard work, lives a long life because he respects the rules of the Church. We are constantly engaged in a fight with the devil, and we must win. This life is like an athletic competition. We must struggle to get to the Kingdom of God. If those who perform on the stadium would be fat and have a full stomach, they would never win a trophy. Both, physical and spiritual exercise is achieved through abstinence and moderation.

Let us approach the Passions of Christ through body and prayer struggle so we can fully taste the Resurrection of our Lord Jesus Christ.

Fr. Roman Braga

Veniți la Mine toți cei osteniți

Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.
 Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine,
 Că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre.
 Căci jugul Meu e bun și povara Mea ușoară. (Matei 11:28-30).

Pe timpul Postului Mare trebuie să ne intensificăm eforturile de a veni la Cel care ne cheamă. Este pentru noi timpul să "... lăsăm Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi (1 Petru 5:7), și "... toată grija cea lumească să o lepădăm, ca pe Împăratul tuturor să-L primim" (Sfânta Liturghie). Uneori, însă se pare că eforturile noastre sporite sunt cele care ne apasă, în loc să ne ușureze, asta fiind o indicație că fără să ne dăm seama am lăsat eforturile noastre spirituale să fie de sine stătătoare. Cuvintele lui Iisus citate mai sus ne îndreaptă spre o încredere în Hristos care este dătătoare de viață, în drumul nostru către Sfintele Paști.

Veniți la Mine:

Hristos ne invită să venim la El. Acesta este totdeauna stilul Lui. El Își cheamă ucenicii cu aceste cuvinte simple: "veniți la Mine" (Matei 4:18-22; 9:9; Marcu 1:16-20; 2:14; Luca 5:27; Ioan 21:19-22). El se descrie ca fiind păstorul care își cheamă oile, care la rândul lor Îi recunosc vocea și Îl urmează (Ioan 10:2-4). El ne invită la ospățul nunții (Matei 22:1-14); Luca 14:16-24; Ap 19:6-9). Cel mai zguduitoare, se adresează nouă tuturor atunci când le vorbește Laodicienilor "Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine" (Ap 3:20).

Aspectul primordial și cel mai important al invitației lui Hristos este că El ne invită pe noi, nu noi pe El. El ne acoperă pe noi cu harul Său, fie că suntem vrednici sau nu. Nu trebuie ca noi să facem un efort de a-l atrage atenția pentru că El este deja atent cu noi. Noi nu trebuie decât să răspundem chemării Lui: să venim, să Îl urmăm, să ne deschidem. A respinge invitația Lui, fie din neglijență or răzvrătire directă este cauza izolării prin încrederea de sine, în loc să fim dependenți de comuniunea cu Dumnezeu. Mulți dintre cei care au fost invitați la ospățul nunții au avut scuze de ce nu pot veni, dedicându-se unor aspecte tranzitorii de viață (Luca 14:18-20). La fel și "Iar fariseii și învățătorii de lege au călcat voia lui Dumnezeu în ei înșiși, nebotizându-se de El" (Luca 7:30). Atunci când nu răspundem la chemarea lui Dumnezeu respingem voia Lui pentru noi, respingem harul pe care El dorește să îl răsfângă asupra noastră.

La fel cum păstorul cel bun caută oaia pierdută, Dumnezeu ne cheamă cu cuvintele "Adame, unde ești?" (Facerea 3:9). Răspunsul nostru la această întrebare nu trebuie să fie încărcat de scuze, explicații, ci foarte simplu. Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, el a răspuns "Iată-mă" (Facerea 22:1, 11).

Când Dumnezeu l-a vorbit lui Iacov în vis, el a răspuns "Iată-mă" (Facerea 46:2). Când Dumnezeu l-a chemat pe Moise din rugul cel aprins, el a răspuns "Iată-mă Doamne!" (Ieșirea 3:4). Când Dumnezeu l-a chemat pe tânărul Samuel, el a răspuns "Iată-mă!" (1 Regi 3:4; 3:16). Când Isaia a auzit glasul Domnului "Pe cine să trimet?" el a răspuns, "Iată-mă, trimete-mă pe mine" (Isaia 6:8). Când Dumnezeu i-a vorbit lui Anania într-o vedenie, el a răspuns "Iată-mă, Doamne!" (Fapte 9:10). Răspunsul cel mai simplu la invitația Domnului este, "Iată-mă." Nu există un mod mai simplu decât acesta. Ia-mă așa cum sunt, aici și acum.

Toți cei osteniți și împovărați:

Deși invitația lui Dumnezeu este îndreptată mereu tuturor, suntem adesea înclinați să o auzim și să răspundem ei, în momentele de nevoie, sau altfel spus, atunci când suntem conștienți de nevoile noastre. Avem totdeauna nevoie de Dumnezeu, dar nu suntem totdeauna conștienți că avem nevoie de El. Un suflet obosit și împovărat este adesea modul divin de a ne da seama de câtă nevoie avem de El. În loc să fie o piedică în a realiza cât mai multe lucruri de pe lista noastră, oboseala și împovăreația ne amintesc să ne întoarcem la "stâna" de care ne-am îndepărtat, să ne întoarcem la Păstorul cel bun care ne cheamă prin conștientizarea nevoilor noastre.

Cuvântul obosit (din grecescul kopiao) mai înseamnă și a munci din greu. Când Iisus a venit la fântâna lui Iacov în Samaria, era ostent de călătorie (Ioan 4:6). Când îi cere lui Petru să arunce plasele la adânc, Petru-obosit după o noapte de muncă fără rezultat- a răspuns "Învățătorule, , toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins" (Luca 5:5), în contrast cu crinii care cresc la marginea drumului, adică cresc fără a deveni oboșiți (Matei 6:28-29; Luca 12:27), implicația fiind, grijile și angoasele vieții sunt cele care ne împovărează.

În mod similar, cuvântul împovărat (din Grecescul phortizo) înseamnă a fi îngreunați de multe griji. Singurul loc unde este folosit în Noul Testament, este acolo unde Iisus deplânge pe farisei care "Împovărați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nu atingeți sarcinile nici cel puțin cu un deget" (Luca 11:46).

Păcatele noastre sunt mult prea grele pentru a le purta singuri (Gal 6:1-5). Imnografia Triodului cântată pe timpul Postului Mare este plină de aluzii la munca noastră oboșitoare și ne-productivă precum și greutatea paralizantă a păcatului. Aceste simptome fizice și psihice ale vieții noastre capricioase sunt exact ceea ce ne amintește că trebuie să ne întoarcem la sursa de viață dătătoare a unei liniști interioare și a unei forțe durabile. Primul lucru la care să ne gândim când simțim oboseala și împovăreația, este că Hristos ne cheamă: vino la mine, așa cum ești; nu încerca să te lepezi singur de greutatea pe care o ai.

Eu vă voi odihni pe voi:

Atunci când suntem obosiți și împovărați, avem nevoie de odihnă, și asta este exact ce ne promite Mântuitorul dacă venim la El. Cuvântul odihnă (din grecescul anapauo) înseamnă a se opri, a înceta și astfel a se odihni. Iisus oprește atât zburciunile interioare cât și cel exterior care este cauza oboselii și în felul acesta căpătăm o stare de liniște interioară. Faptul de a veni la El cu acele cuvinte simple ”iată-mă” sau ”mulțumesc Doamne că îmi aduci aminte de Tine” începe procesul de ușurare al greutăților noastre. Admițând că avem nevoie de El ne ușurăm de greutatea pe care o simțim atunci când încercăm să ne descurcăm singuri.

Când ucenicii erau copleșiți de mulțimile care veneau la Iisus, El le-a spus, ”veniți voi înșivă de o parte, în loc pustiu, și odihniți-vă puțin. Căci mulți erau care se duceau și nu mai aveau timp nici să mănânce” (Marcu 6:31). Ca un bun păstor El are grijă de toate nevoile noastre, ne duce la loc de pășune, ne conduce la apa odihnei și ne înnoiește sufletele (Ps 22/23:1-3). Semintele acelei odihne pătrunde în sufletele noastre imediat ce primim invitația Domnului, pentru că ne întoarcem de la temporar la etern, de la trecător la permanent, de la trecut și viitor la prezent, de la fizic și psihic la spiritual.

Luati jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine:

Dacă răspunzând la invitația lui Hristos este începutul vindecării, al ușurării sufletelor noastre măhnite, sămânța plasată în sufletul nostru nu poate să germineze și să crească decât dacă intrăm în procesul de a învăța de la El. Tendința noastră este de a învăța de la oricine altcineva, în afară de El. Lumea este plină de voci mesianice care ne oferă sfaturi cum să ne vindecăm de tot ce ne afectează. Iisus Însuși ne-a avertizat că vor fi mulți cei care se vor prezenta drept Hristos și ne vor conduce spre o împărăție falsă (Matei 24:4-5, 23-26; Luca 17:23). Pentru a primi odihna care vine de la El trebuie să învățăm de la El, să Îl acceptăm ca învățătorul nostru, ”Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru este unul: Hristos” (Matei 23:10). ”Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimete Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). Deci noi Îl rugăm pe Hristos să fie Învățătorul nostru, la fel cum ucenicii L-au rugat să îi învețe cum să se roage (Luca 11:1), și cum psalmistul îndeamnă în repetate rânduri, ”Doamne, învață-mă îndreptările Tale” (Ps 118:12). A răspunde la invitația Sa, înseamnă a veni ca un student doritor ca El să îl învețe.

Și cum ne învață Iisus? Nu atât cu instrucțiuni didactice și abstracte, cât cu o practică disciplinată. Noi nu ne pregătim să trecem un examen, ci să trăim viața. Ne învață dibăcia, talentul de a trăi. Acesta este motivul pentru care primul îndemn este ”luați jugul Meu asupra voastră.” Jugul este o bucată de lemn care se pune pe gâtul unui sau două animale pentru a trage un plug sau a întoarce o piatră care macină grânele. Jugul constrânge și direcționează

eforturile animalului într-un anumit scop și previne mișcări care sunt împotriva aceluși scop. Desigur, animalul se poate lupta contra lui până obosește datorită lipsei de cooperare. În timp, însă, va fi format de acest jug și se va bucura de libertatea de a coopera.

Când venim la Hristos să fim instruiți, El ne va constrânge în anumite feluri pentru a direcționa eforturile noastre către dragostea pentru Dumnezeu și aproapele, căci pentru asta am fost noi creați. A învăța meșteșugul dragostei este ceva practic; vom fi ghidați și instruiți ca să ne comportăm în cooperare cu Hristos. Un călugăr mi-a spus o dată ”dragostea” este un verb. Noi ne manifestăm dragostea prin fapte, prin a practica ceea ce Hristos ne indică să facem. Cu timpul ajungem să ne dăm seama că fiecare situație din viață este parte din învățătura Lui Hristos, planul Său unic de studiu pentru noi în acel moment.

Printre multiplele lecții pe care le are pentru noi, una de bază este ”Domnul are să se lupte pentru voi, iar voi fiți liniștiți” (Ieșirea 14:14). Ne învață despre liniștea interioară pentru a-L lăsa pe El să poarte luptele care ne obosesc; să fim liniștiți în interior chiar atunci când este haos în exterior; să nu lăsăm furtunile exterioare a deveni furtuni interioare. Acest fel de pace interioară nu o putem învăța dacă suntem izolați de încercările acestei lumi, ci învățând numai din experiență că pacea și bucuria pe care ne-o dă Hristos nici nu vine și nici nu poate fi luată de nimic din ceea ce ne înconjoară. El ne dă odihnă instruindu-ne cum să ne odihnim purtând ”jugul” Lui.

Că sunt blând și smerit cu inima:

Mulți dintre noi dorim să ne odihnim, dar nu dorim să purtăm un jug care să ne limiteze libertatea. Noi dorim o liniște reconfortantă obținută ieftin. Ne este teamă de a fi controlați de altcineva. Iisus ne amintește că El nu este un supraveghetor narcisist care se folosește de noi din interese personale, ci este blând și smerit cu inima. Blândețea și smerenia Îl caracterizează. Învățătura jugului nu este pentru a ne domina, ci pentru a ne fi nouă slujitor și pentru a-și da viața pentru noi (Matei 20:26-28; Mark10:42-45; Luca 22:25-27; Filip 2:5-11).

Nu trebuie să ne fie teamă de El sau de a lua asupra noastră jugul Său pentru că dragostea Lui perfectă destramă toate grijile (1 Ioan 4:18), o dragoste provenită din blândețe și smerenie, în sacrificiu personal și suferință comună. Acesta nu este numai felul în care ne instruieste, dar și ceea ce ne instruieste. Ne face să fim ca El; ne modelează conform Lui; ne ajută să ne lepădăm de formele de putere și valoare pentru a deveni blânde și smerite vase de dragoste.

Căci jugul Meu e bun și povara Mea ușoară:

Când blândețea și smerenia Mântuitorului prinde rădăcini în noi ne dăm seama că jugul și povara Lui sunt cu adevărat ușoare. A învăța și a fi instruiți de Învățătorul nostru este un proces zilnic. În binecuvântările morților cântăm ”Cei ce ați umblat pe calea cea strâmtă și cu scârbe, toți care în viață crucea

ca jugul ați luat și Mie Mi-ați urmat cu credință, veniți de luați darurile care am gătit vouă și cununile cerești.” Jugul bun și ușor al Lui Hristos nu este nici mai mult nici mai puțin decât a ne purta zilnic crucea și de a-I urma Lui (Luca 9:23). Și unde ne conduce? Pe Golgota să fim răstigniți cu El în Sfânta și Marea Vineri, să fim îngropați cu El în Sfânta și Marea Sâmbătă, și să înviem odată cu El în ziua Sfințelor Paști. Suferim alături de Hristos, fiind înjugați împreună cu El ca să fim vindecați, înălțați și slăviți împreună cu El. Viața noastră nu mai este grija obositoare de a ne baza numai pe noi înșine, ci odihna împospătată de faptul că ne bazăm pe Hristos.

Încă nu am ajuns la acest stadiu de odihnă cerească, dar suntem pe drum; aceasta este călătoria noastră pe timpul postului. Pe măsură ce venim spre El—continuăm să răspundem chemării cu ”iată-mă Doamne”—continuăm să ne dăm seama că Dumnezeu este într-adevăr bun și crucile vieții noastre sunt mâinile Lui care ne modelează datorită cooperării noastre cu El. Cu timpul vom observa că se întâmplă cu noi ceva ciudat. Vedem acest lucru în răspunsul lui Petru când i-a cerut să meargă în apele adânci: ”Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele (Luca 5:5). Răspunzând la invitația Domnului, Petru capătă puterea de a răspunde, de a merge mai departe, de a fi ascultător—nu o putere a propriilor lui forțe—ci după cuvântul Tău, un cuvânt care este plantat în sufletul său și care îi dă puterea să acționeze, să vâslească către apele adânci și să arunce mrejele—în starea lui de osteneală—nu numai să prindă mulțime mare de pești, dar să întâlnească pe Iisus Hristosul, Dumnezeul Cel viu care dă odihnă sufletelor ostenite.

Un călugăr mi-a spus o dată că de multe ori ne simțim vlăguți de obligațiile și responsabilitățile zilnice și, în acel moment când nu mai avem energie să mai facem ceva, se ivește cineva care are nevoie de ajutor. Și, spre surpriza noastră o ofertă blândă și smerită se naște în noi—o vorbă bună, un gest bun—atunci când credeam că nu mai avem nici un pic de energie. În loc să spunem ”Nu, nu am timp pentru tine” vom observa că fără cel mai mic efort suntem în stare de a oferi celuilalt oboseala noastră. Acesta este momentul când ne dăm seama că Dumnezeu este Cel care se manifestă în noi, mi-a spus călugărul; că putem face orice prin Hristos care ne întărește (Filip 4:13), că nu este voința noastră ci voia Lui care se face (Marcu 14:36; Luca 22:42), că faptele noastre sunt produsul Lui (Ioan 3:21).

Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.

Fr. John Konkle

POSTUL ÎN VIAȚA CREȘTINILOR

Omul nu poate trăi fără mâncare și băutură, Deaceea, când Dumnezeu L-a făcut pe Adam, I-a dat voie să mănânce din toate bunătățile raiului, ca să își păstreze un trup sănătos și o minte normală.

Într-un înțeles mai larg, raiul este întreg pământul, din roadele căruiua ne-a îngăduit Dumnezeu să folosim cât ne trebuie, fără lăcomie. Dar, pentru că în viața noastră, mintea trebuie să conducă, nu trupul, și pentru că din fire omul este supus trândăviei și poftelor trupești, Dumnezeu, de la început a pus o regulă mâncării, o disciplină: L-a oprit pe Adam să mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, care era în mijlocul Edenului. Așadar, postul începe chiar din rai. Este poruncă de la Dumnezeu lăsată, ca omul din când în când să se înfrâneze dela mâncăruri grele și dela băuturi alcoolice, să-și omoare poftele trupești, pentru ca să își poată face rugăciunea lui cu mai multă ușurință și să capete harul lui Dumnezeu. Căci altfel, trupul nostru bine hrănit este ca un cazan sub presiune; încep să clocotească întrânsul patimile și să iasă în afară, mintea se întunecă și omul nu îl mai poate vedea pe Dumnezeu.

Rânduiala postului vine din Scripturi.

Așadar, după cuvântul Sfințelor Scripturi, Părinții Bisericii Ortodoxe au rânduit zile de ajunare, în care omul se roagă mai mult, își curăță sufletul de păcat, se cuminecă și face milostenie. Creștinii pot posti când vor, adică se pot abține de la carne, ouă, brânză, lapte, vin și untdelemn. Când vor să se împărtășească, trebuie să țină post cel puțin cu trei zile înainte; când sufletul le este întristat și vor să închine lui Dumnezeu o zi de rugăciune, o pot face, după cum am văzut, după modelul Sfințelor Scripturi. Biserica însă, are niște reguli sfinte și a hotărât posturi comune, obligatorii pentru toată lumea. Sunt posturi de o zi, cum sunt Miercurile și Vinerile de peste an. Miercuri au făcut sfat arhieriei și cărturarilor să-L vândă pe Iisus, iar Vineri, Iisus a fost răstignit. Tot Vineri, spune Tradiția, Adam a fost alungat din rai, pentru că a mâncat din pomul oprit. Ziua Sfintei Cruci la 14 Septembrie, Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul la 29 August, sunt posturi ușoare, în care este îngăduită mâncarea cu untdelemn și puțin vin. Ajunul Bobotezei și Vinerea Mare a Sfințelor Paști sunt zile de post aspru. Miercurile și Vinerile trebuiesc urmărite în fiecare an în calendar, căci sunt momente când ele nu se țin din cauza unor sărbători mari, și atunci ele sunt însemnate cu cuvântul ”harți.” Însă cele mai însemnate posturi de peste an sunt patru, obligatorii și neschimbătoare: Postul Mare, Postul Sfinților Apostoli, Postul Adormirii Maicii Domnului și Postul Crăciunului.

Suntem acum în pragul ”Păresimilor,” adică a Postului Mare. S-au satornicit aceste zile de post pentru curățire de patimi, pentru că un trup bine hrănit este trândav și înclinat spre desfrânare. Însă sunt printre noi copii și bătrâni, bolnavi și oameni care muncesc greu. Prin înșăși felul lor de viață ei au un trup

chinuit și firav. Biserica i-a lăsat întotdeauna pe aceștia la libera lor hotărâre, căci Dumnezeu, nu cere omului mai mult decât el poate purta. Suntem pe drum, călătorim, însăși Scriptura ne învață că intrând în casa omului trebuie să mâncăm tot ce ni se pune înaintea și să dăm slavă lui Dumnezeu, căci mai mare este dragostea primirii de streini decât postul. Însă, celor care sunt în casele lor, sănătoși, cu reguli de viață statornică, Biserica le cere să postească. Cum? Cu veselie, cum spune Scriptura, nu posomorâți, ci spălându-și fața și ungându-și părul, nearătând la oameni că postesc, căci după cum, când am păcătuit ne-am ascuns de ochii lumii, tot așa când ne pocăim, numai Dumnezeu trebuie să știe. Postul este cu puțință căci mâncărurile de post sunt hrănitore și gustoase.

Postul adevărat se face și prin fapte bune

Dar, dacă totuși, unii nu se pot înfrâna de la mâncăruri de carne și de la băuturi, să țină post, cel puțin, săptămâna întâia a Postului Mare și săptămâna Patimilor, înlocuind această neputință a lor, printr-un plus de fapte bune. Căci postul, în primul rând, este sufletesc. Nu are rost numai să îți chinui trupul și să continui în păcat. Dumnezeu vorbește prin profetul Isaia: "Oare acesta este postul plăcut Mie? Să își chinuiască omul sufletul o zi, să își plece capul ca un pipirig și să se culce pe sac și pe cenușe?... Mai bine desleagă lanțurile răutății, desnoadă legăturile robiei, împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe cel fără adăpost. Dacă vezi un om gol, acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău" (58:5-7). Iar Sf. Ioan Gură de Aur zice: "Postești? Arătați-mi-o prin fapte. Cum? De vedeți un sărac, aveți milă de el, un dușman, împăcați-vă cu el, un prieten înconjurat de nume bun, nu îl invidiați, o femeie frumoasă, întoarceți capul. Nu numai gura și stomacul vostru să postească, ci și ochiul și urechile și picioarele și toate mădulele trupului vostru." Adevărat, de mâncare și băutură și diavolul se poate lipsi, și cu toate acestea nu încetează de a fi capul răutăților. De fapt, postul nu este numai o nevoie, ci și o rețetă de prelungirea vieții. Țăranul Român, deși este chinuit și trudit de muncă, pentru că respectă regulile bisericii, trăiește până la adânci bătrânețe. Noi însă, ducem o luptă cu satana, în care trebuie să învingem, căci după o expresie a Sf. Ioan Scărarul, "diavolul călărește pe mustul cărnii." În viață suntem tocmai ca la o întrecere sportivă. Trebuie să ne silim ca să ajungem la Împărăția lui Dumnezeu. Dacă cei care joacă mingea sau aleargă pe stadion ar avea stomacul plin sau ar fi grași nu ar mai câștiga cupa. Atât gimnastica trupească cât și cea sufletească se face prin înfrânare și cumpătare.

Se deschide în fața noastră Postul Paștelui, ca un câmp sportiv. Să ne apropiem de patimile Domnului Hristos cu nevoia trupească și cu rugăciune. Numai așa o să gustăm din plin bucuria Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Pr. Roman Braga

HOLY WEEK / PASCHA / BRIGHT WEEK SCHEDULE OF SERVICES – 2022

Sat. April 16 <i>Lazarus Saturday</i>	Liturgy of St. John Vigil Service	9:00 am 6:00 pm
Sun. April 17 <i>Palm Sunday</i>	Akathist & Hours Liturgy of St. John Bridegroom Matins	9:00 am 10:00 am 7:00 pm
HOLY WEEK		
Mon. April 18	Presanctified Liturgy Bridegroom Matins	9:30 am 7:00 pm
Tues. April 19	Presanctified Liturgy Bridegroom Matins	9:30 am 7:00 pm
Wed. April 20	Presanctified Liturgy Holy Unction Bridegroom Matins	9:30 am 2:00 pm 7:00 pm
Thur. April 21	Hours & Typica Vesp. Liturgy of St Basil Matins w/Passion Gospels	8:30 am 9:00 am 7:00 pm
Fri. April 22	Royal Hours & Vespers Matins with Lamentations	9:00 am 7:00 pm
Sat. April 23	Hours & Typica Vesp. Liturgy of St Basil	8:30 am 9:00 am
Resurrectional Matins & Paschal Liturgy of St John		
Sunday, April 24– PASCHA	Paschal Vespers	1:00 pm
BRIGHT WEEK		
Mon. April 25	Matins Liturgy of St John	8:00 am 9:00 am
Tues. April 26	Matins Liturgy of St John Vespers	8:00 am 9:00 am 5:00 pm
Fri. April 29 <i>Life-giving Fount</i>	Liturgy of St John and blessing of the water	9:00 am

MOZAIC PROJECT

We have been asked many times what is the future of the unfinished spaces around the outside of the church. Those have been designed to be filled with mosaics.

We are excited to announce the start of the mosaics project for the outside of the church.

The first phase includes the East wall. The three main panels will represent the Daisis: Christ, the Theotokos and Saint John.

The cost of each full figure pannel is \$ 10,000.00

The work is scheduled to begin this Summer and it will take over a year to complete.

Anyone desiring to participate should mark their donations “mozaic work”

